

vse zapustiti in oditi v samostan. Ta korak naj bi napravila skupaj z nekdanjo sošolko, hčerko precej premožnega kmeta, ki pa ni bil iz naše vasi. Sošolka je bila sprejeta v samostan, sestra pa ne. Kmalu sem tudi "izvohal", da so jo odklonili zaradi šibke postave, ne preveč dobrega zdravja, in pa zaradi golšne žleze, ki ji je nekajkrat nagajala.

Meni pa vsi omenjeni razlogi niso prav nič ugajali. Sestra je bila marljiva kot čebelica, niti predstavljati si nisem mogel doma brez nje, o njenem zdravju nisem nikoli dvomil. Ob priliki sem svoje dvome prav krepko izrazil: "Če bi naša Tončka imela tolikšno doto, kot jo je dobila ..., bi jo nune z odprtimi rokami sprejele, pa čeprav bi imela krof do tal in bi se na palico opirala." Potem pa sem še povišal mero: "Vražje in izbircne črne babe, še šilave, krofaste in šepave (rekel sem šantove) si boste želele, pa jih ne bo!" Zadnje besede pa so bile prehude. Mama in vse tri sestre so kričale nad mano: "V naši hiši sester ne boš imenoval 'vražje babe', drugače te bo pa Bog štrafal!"

Sestra in Božja previdnost: Med vojno je ostala sama doma z najmlajšim bratom in starši. Tako je bila edina opora očetu in mami pri delu na posestvu. Očetu je zelo skrbno negovala bolni nogi. Kako leto po mamini smrti se je poročila, imela je okrog 39 let. Za poroko sem ji med drugim pisal iz Rima, da bo pač Bog moral z njo ravnati, kakor s teto Elizabeto, ki je na stara leta spočela in rodila Janeza Krstnika, kakor piše evangelist. Moji sestri je Bog naklonil kar tri pridne otroke, ki lajšajo njena stara leta. Božji načrti so večkrat drugačni kot človeški, vendar se še danes ne morem otresti mnenja, da so takrat sestre napačno ravnale, ker je niso sprejele v samostan. Kakor sem zgoraj omenil, sem se o zadevi zelo krepko izrazil, pa sem še danes istega mnenja, ki pa mirno upošteva različne okoliščine, najprej pa, seveda, Božjo previdnost.

ZAČETEK VEROUKA IN SLOVESNOST SVETE BIRME

Sestanek za starše birmancev bo v ponedeljek, 28.8., ob 17.00. Birma bo v nedeljo, 10. septembra, ob 10.30.

Prijava k verouku, za vse razrede, bo potekala: čet., pet. od 15.00 – 17.00 (31. avgust in 1. september). Prijava bo potekala v veroučni učilnici. S seboj prinesite podpisano pričevalo!

Maše v prihodnjem tednu 21. NEDELJA MED LETOM, 27.8. 7.00: živi in + farani 9.00: + Danijela ŠEŠKO, 20. obl., mož Rudi in sin Rudi + Franc, obl., in Amalija KNEZ (Trojno) 10.30: + Karel KOLŠEK, 13. obl., in sin Vojko
PONEDELJEK, 28.8., sv. Avguštin , škof, cerkv. uč. 7.30: + Avguštin GLUŠIČ, Marija in Martin + Martin ZAVŠEK, 30. dan + Stanislav PUŠNIK, 3. obl + Ana in Avguštin HRASTNIK, sin Avguštin in sorodniki
TOREK, 29.8, Mučeništvo sv. Janeza Krstnika 19.00: + Ivan, Antonija, Ivan NOVAK, Slavica in Franc ŠON + Mihael GOLOUH + Janez PUŠNIK
SREDA, 30.8., sv. Feliks , mučenec 7.30: + Anika VODIŠEK + Fanika IMENŠEK
ČETRTEK, 31.8., sv. Nikodem , Jezusov učenec 19.00: + Blaž LOKOŠEK + Angela DERMOTA
PETEK, 1.9., sv. Egidij (Tilen) , opat začetek birmanske devetdnevne 7.30: + Amalija in Slavko ROKSANDIČ 19.00: + Karel HRASTNIK, obl. + Karolina BELEJ
SOBOTA, 2.9., sv. Antonin , mučenec 19.00: + Katarina, Štefan NOVAK in vsi + iz družine NOVAK + staša Neža in Avgust PINTER ter ostali + v družini po večerni maši celonočno češčenje Najsvetejšega
22. NEDELJA MED LETOM, 3.9. angelska ned. 7.00: v čast Mariji za zdravje; živi in + BREČKO in TERŠEK 9.00: + Marica URANKAR 10.30: Sv. Mihael : + Mirko KUMPIČ, 15. obl. + dva Ferdinanda, Frančiška DEŽELAK ter njuni sorodniki

MARTINOVA LILIJA

27. avgust 2017, leto 9, št.:29

Ti Stvarnik vesolja, ti vir luči in modrosti. Ti mogočni začetnik vsega. Posveti s svojo jasnostjo v temo mojega razuma in mi odvzemi temo greha in neznanja.

Daj mi sposobnost za dojetje, dober spomin za ohranjanje snovi, sposobnost za pravilno in temeljito razumevanje, jasnost in natančnost pri razlagi, občutek za jezik in izražanje.

Uči me začetkov, vodi nadaljevanje, pomagaj mi pri zaključku. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Romanje k laškim podružničnim cerkvam in nabirka žita za zvonarje pri teh cerkvah: Na praznik patronov laških podružničnih cerkvá smo se radi udeležili službe Božje in procesije, tako pri Sv. Mohorju na Javorniku, pri Sv. Mihaelu, Sv. Krištofu, Sv. Katarini in na Marija Gradcu. Dobro smo poznali zvonarje teh cerkva, saj so vsako leto prišli z vrečami po žito in še po kak drug kmečki pridelek. To je bilo skromno plačilo za njihovo zvonjenje trikrat na dan in za varovanje cerkve. Zvonili so tudi rajnim iz okolice in jih spremljali k večnemu počitku. Ob takih žalostnih priložnostih se mi je zdelo, da so zvonovi res jokali in žalovali z jokajočimi, kakor so se ob slovesnostih veselili z veselimi. Obiskov zvonarjev, mi smo jim pravili “mežnarji”, smo se vedno veselili in jih vsakokrat lepo pogostili.

Romarska podružnična cerkev Marija Gradec: Nam najbližja je bila podružnična cerkev Marija Gradec, ki sem jo že omenil. Nanjo smo bili tako tesno navezani, ker nas je pot v Laško peljala skoraj mimo strmega grička, na katerem je kraljevala. Zvonovi so milo peli, kadar so nosili k pogrebu rajne iz našega dela župnije. Vsakokrat ko je mama obdarovala zvonarja, se mu je priporočila, “naj lepo zvoniti z vsemi tremi zvonovi, ko nas bodo nesli k zadnjemu počitku!” Zvonar je obljubil, pa vendar izrazil upanje, da to delo ne bo zadelo njega, ampak šele njegove potomce. Pri pogrebu staršev nisem bil in tako nisem slišal milo jokanje nam tako dragih zvonov.

Še drugi spomini na to Marijino cerkev: procesija z Najsvetejšim, skrb za okrasitev cerkve in kapelic pod njo: Na Marijino cerkvico pa imam še druge spomine. Enkrat na leto, če se ne motim, za veliki šmaren, je bila tu prav slovesna služba Božja s procesijo – ne vem, če pred ali po opravilu. - Procesija z Najsvetejšim se je vila najprej po griču navzdol, potem po poti okoli griča in nazadnje spet navzgor v cerkev. Ob vznožju griča so stale tri ali štiri preproste kapelice, pri katerih se je procesija ustavila in po običajnih prošnjah in petju je župnik štirikrat podelil blagoslov z Najsvetejšim. Sprva so moje sestre imele na skrbi okrasitev eno izmed kapel, obenem z dekleti naše vasi. Pozneje pa so prevzele skrb

za okrasitev cerkvice za dan prošenja. S tem je bilo precej dela. Splesti je bilo treba kakih 50 metrov vencev, okrasiti oltarje, predvsem pa Marijin kip. Precej zamudno je bilo nabirati zeleniko, smrekove vejice in zimzelen za vence. Te smo pletli vedno ponoči in je bilo prav zabavno. Pomagat so prišli fantje in dekleta iz vasi, prvi so zbirali zelenje za vence, druge pa so vence vezale. Ko sva bila z bratom še mlada, so starejša dekleta bila kar zadovoljna, ako sva se naveličala zbiranja zelenja in prepustila to delo starejšim fantom. Potem ko sem pa bil v zadnjih letih gimnazije, so pa naša pridna vaška dekleta prav rada videla, da sem jim stregel pri pletenju. Po končanem delu je mama postregla fantom in dekletom s potico, nakar je prišla na vrsto zabava, včasih tudi ples. Na praznik smo bili vsi utrujeni, kajti v tistem času je bilo veliko kmečkega dela, ki zaradi krašenja cerkve ni moglo čakati. Se spominjam, da sem med sveto mašo stoje zadremal in se predramil, ko sem telebnil po tleh.

Spomini na veselo in hvaležno kmetico: Lepe spomine imam na kmetico, ki je bila vedno izredno dobre volje. Mož je bil malo pijanček, otroci pa so delali čez dan v Laškem, tako da je uboga ženica ostala sama pri delu na kmetiji. Nekega dne, bil sem že v višji gimnaziji, sem jo našel na veliki njivi, kjer je z motiko obsipavala krompir in ji dejal: “Teta, pa vam ni dolgčas tako sami na tako veliki njivi? “Kaj neki” – je modrovala – “saj po vsaki vrsti obsipanega krompirja zahvalim Boga, da ga bomo lahko dvakrat ali trikrat jedli, in tako še pozabim na južno”. Ta dobra ženica, ki je veliko trpela in še več delala, mi je ob priliki zaupala: “Tako rada molim očenaš, posebno tiste besede “kakor v nebesih tako na zemlji”, saj če bo v nebesih tako lepo kot tu, bo res prijetno”. Dobra kmetica ni sicer pravilno razumela omenjenega dela molitve, vendar še danes večkrat mislim, kako neki je mogla biti tako zadovoljna pri vsem svojem delu.

Modrovanje o življenju: V naši vasi je bilo veliko zadovoljstva, ker je bilo pač veliko vere in ljubezni. Že z malega sem se prepričal, da podlaga sreče in zadovoljstva nista blagostanje in bogastvo, ampak vera in ljubezen.

Mamina skrb za bolno kmetico in kmetičina hvaležnost do mame: Že omenjena kmetica je zelo težko zbolela in je več mesecev bila priklenjena na posteljo. Nekaj tednov se je bo-

čila s smrtjo in mama jo je vsak dan obiskala in ji nesla mleka in kakšno jajce, kajti ravno takrat so na kmetiji bili brez teh dobrot. Ko je potem ta dobra žena zopet ozdravela, je še leta pozneje izrabila vsako priliko in mami napravila kako dobroto in ponavljala: “Če ne bi bilo tebe, Micka, bi danes tudi mene ne bilo več!”

O prelomljenem postu pred sv. obhajilom: Ko je bil čas kolin, sva se s sosedovim domenila, da bom njemu prinesel mesa in potice, on pa meni. Oba sva držala besedo. Pri njih so klali v soboto in v nedeljo zjutraj, ko sem šel k sv. maši, me je že čakal pred svojo hišo, mi izročil lep kos potice in dve pečeni svinjski rebrci. Takoj sem se lotil dobrot, saj sem bil tešč, kakor vsako drugo nedeljo. Prav teknilo mi je. Potem sem pa na to pozabil in pristopil k sv. obhajilu, kakor je bilo to običajno ob nedeljah in praznikih. Po sv. maši je sošolec ves vznemirjen dejal: “Bil si pri obhajilu, pa si prej pojedel kos potice in dve rebrci!” Takrat je bil to velik pregrešek, saj smo morali biti od polnoči tešči za sv. obhajilo. Ves sem bil iz sebe, najrajši bi stekel v cerkev in se spovedal “greha”, pa sem vedel, da kaplana ni bilo več v spovednici, dekan je pa bil pri drugih opravkih po sv. opravilu. Najbolj sitno pa je bilo, da se je zadeva razširila po vsem koncu naše fare, pa vsak jo je malo povečal, kakor je pač običajno ob takih prilikah. “Belejev se je najedel klobas in potice in potem pristopil k sv. obhajilu”, je šlo od ust do ust. Doma ni bilo nič hudega, saj so razumeli vso stvar. Pri prihodnji spovedi sem vso zadevo razložil, pa je spovednik menda komaj zadržal smeh, le naročil mi je, naj bom drugič bolj previden.

O sestri, ki je hotela v samostan, a je bila zavrnjena: Omeniti moram še dogodek, ki je nekaj tednov kalil mir v naši družini. Verjetno sem že obiskoval srednjo šolo in sem bil doma na počitnicah. Najstarejša sestra je nekajkrat skrivnostno odšla od doma, ne da bi mi mlajši za to vedeli. Mama je veliko jokala, pa je to pred nami zelo skrivala. To je trajalo nekako štirinajst dni, nakar je mama zopet postala dobre volje. Sam ne vem, kako mi je bilo mogoče odkriti tajnost, da je najstarejša sestra, ki je neprenehoma delala v kuhinji, krmila svinje in prala in likala vse naše perilo, nameravala